

عنوان مقاله:

بررسی تبیینی- تحلیلی تداوم عناصر و مفاهیم معماری در دوره صفویه

محل انتشار:

هشتمین کنفرانس ملی مهندسی عمران، معماری و توسعه شهری پایدار ایران (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

حسین کریم آبادی - دانشجوی دکتری دانشگاه آزاد اسلامی واحد قزوین

آلاله سامیر - دانشجوی دکتری دانشگاه آزاد اسلامی واحد پردیس

خلاصه مقاله:

معماری ایرانی را می توان دارای مفاهیم و اصولی پایدار دانست که طی فرازونشیب های فراوان در سده های متمادی، همواره تداوم خود را حفظ کرده است. حکومت صفویه، که پس از حملات بسیار به ایران، شکل گرفت، توانست تغییرات مهم تاریخی- اجتماعی از جمله تغییر دین در کشور را با موفقیت پشت سر بگذارد. بنابراین پس از یک دوره گذار، در ایران ثباتی نسبی برقرار شد و با توجه به علاقه سردمداران حکومتی به هنر و معماری، این مهم اهمیتی دوچندان یافت. این در حالیست که اوج حکمت ایران نیز در این دوره است. لذا دوره صفویه را می توان اوج شکوفایی معماری ایرانی و تداوم مفاهیم و الگوهایی دانست که طی قرن ها شکل خود را هر بار با ظهوری متفاوت، حفظ کرده و توانسته است تا علاوه بر تداوم الگوها و عناصر معماری ایرانی، آنها را به تکامل رسانده و هویت و یکپارچگی واحدی را بر آثار حاکم کند. از این رو، می توان تشابه در نحوه استفاده از الگوها، تکنیک، مصالح، هندسه و تزئینات را تا اواخر دوران صفویه در معماری ایرانی، ردیابی نمود. به طور مثال می توان شکل چهارطاقی را به عنوان اساس آتشکده ها، امامزاده ها، گنبدخانه ها و ... مشاهده کرد و گنبدخانه و همچنین مساجد چهارایوانی را شکل کمال یافته چهارطاقی دانست. پژوهش حاضر در نظر دارد با توجه به نکات مذکور، در پی یافتن چگونگی تداوم مفاهیم و عناصر معماری ایرانی طی سده های گذشته جهت یاری به احیای هویتی مشخص در معماری معاصر ایران باشد. لذا تلاش شده است با رویکردی تاریخی- معنایی، عناصر معماری گذشته ایران، همچون چهارطاقی و ایوان مورد بررسی قرار گیرند و نحوه تداوم و تکامل فرمی آنها و چگونگی ظهورشان در دوره صفویه بازبینی شود.

کلمات کلیدی:

معماری ایرانی، وحدت، تداوم، عناصر، صفویه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1125318>

